

Megszentelt élet a közösségi lelkiesség fényében

Szerzetesnők találkozója

Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola

2011. február 5.

Bernáth Mária

Egyházunk egyik legfiatalabb boldoga, Chiara Luce Badano a közösségi lelkiesség útján vált boldoggá, ő az első ezen az úton. Boldoggá avatásával az egyház kimondja, hogy a közösségi lelkiesség a szentté válás egyik lehetséges útja. Ez a fiatal lány csupán 18 évet élt, mégis eljutott a teljességre, betöltötte a róla alkotott isteni tervet. Vajon hogyan?

A pápa a boldoggá avatási levelében három dolgot emel ki Chiara Luce életéből: az Isten szeretetében vetett végtelen hitet, az elhatározást Isten akarata mellett, és az egység örömteli keresését a testvérekkel.

Olyan életet él, ami bármelyikünk előtt nyitva áll, hiszen ő nem egy misztikus vagy nagy tanító, csupán egy egyszerű fiatal, aki Istent választotta élete ideáljának, és együtt haladt felé a testvérekkel.

Élete számomra azt húzza alá, hogy az életben nem lehet improvizálni, mert a kitartó, folyton újrakezdő, Istennek mondott igének érlelnek meg arra, hogy a nagyobb helyzetben is képes legyek kimondani az igent, és az élet kisebb nagyobb fájdalmaiban felismert és szeretett elhagyott Jézus igazi barátta, sőt jegyessé válik. Egy boldog hétköznapi élet Istennel, amiben csak a helyzetek változnak.

Én is gen vagyok, mint Chiara Luce, úgy tekintek rá, mint egy példaképre, aki nem tett semmi mást, mint 100 %-osan megélte azt, amit mi is próbálunk napról-napra, és persze mint egy égi barátnőre, aki segít.

Igazi ereje van Jézusnak közöttünk, a közösségnek, mert olyan igenekre is képessé teszi az ember, ami egyedül nem menne. Én is a közösség szeretetében kaptam erőt és bátorságot arra, hogy elkezdjek kapcsolatot építeni az apámmal, aki két éves koromban elhagyott bennünket; és a közösség az a hely, ahol ő és más nem hívő társai is otthonra lelhetnek, akkor is, ha az életük látszólag messze van Istentől.

Így valósul majd meg Jézus álma a “legyenek mindnyájan egy”.

Most néhány ecsetvonással megpróbálom bemutatni Chiara Luce életét.

Keresztény családba született, mégis fordulatot jelentett az egész családnak, amikor megismerték a Fokoláre Mozgalmat. Chiara 9 évesen így írt erről:

„... új fényben fedeztem fel az evangéliumot. Ráébredtem, hogy nem voltam hiteles keresztény, mert nem éltem meg az evangéliumot a maga mélységében. Most szeretném életem egyetlen céljává tenni ezt a csodálatos könyvet. Nem szeretnék és nem is maradhatok analfabéta egy ilyen különleges üzenettel szemben. Amilyen könnyű számomra megtanulni az ábécét, olyan könnyű kell hogy legyen élni az evangéliumot is...”

Bekapcsolódott a genek, a Fokoláre Mozgalom fiataljainak életébe. Találkozóik során megosztották egymással a megélt evangéliumhoz kapcsolódó tapasztalataikat, de a levelek, telefonhívások, közös kirándulások is erősítették a csoportot. Megélték a vagyonszociális közösséget is. Chiara haláláig őrzött egy listát a dolgairól, hogy azok rendelkezésére tudja bocsátani, akiknek szükségük van rá. Egyik barátnőjével elhatározták, hogy szentek lesznek, és amelyikük előbb meghal, az odafönről segíti a másikat.

Gyakran látogatta a közeli idősök otthonában lakó magányos öregeket. Egyik alkalommal, amikor nagyszüleinek éjszaka segítségre volt szükségük, és szülei már nagyon elfáradtak a sok éjszakázásban, ő ajánlkozott, s kitartó kérésére hatására a szülők végül engedtek neki. Azért hogy nehogy elaludjon, reggelig csipkedte a lábát. Másnap az iskolában senki sem vette észre, hogy éjjel nem aludt.

Egy másik alkalomról így mesél: *“Az egyik osztálytársam skarlátos lett, s mivel mindenki félt, hogy elkapja, senki sem látogatta meg. A szüleimmel egyetértésben arra gondoltam, hogy elviszem neki a leckét, hogy ne érezze magát egyedül. Hiszem, hogy a félelemnél sokkal fontosabb szeretni”*. Megpróbálta a tanulásban is megtenni a részét, mégis 9-edikben egy tantárgyból megbukott. Erről így ír: *“Elérkezett egy nagyon fontos pillanat: az elhagyott Jézussal való találkozás pillanata. Nem volt könnyű átölelni Őt”*.

Chiara, rendkívül szeret sportolni, énekelni, a gyerekek kedvéért még bohócnak is beöltözik, sok barátja van, és különleges szeretet él benne a nem hívők iránt.

17 éves korában váratlan fordulatot vesz az élete. Teniszezés közben nagy fájdalmat érez. Hamar kiderül, hogy gyógyíthatatlan betegsége van, áttétes csontrák. A diagnózis után a kórházból hazaérve nem akar senkivel beszélni. Bemegy a szobájába, és 25 percig egyedül van. Az Istennel való beszélgetés, a halállal való szembenézés 25 perce, ami egy igennel végződik. *“Ha te akarod Jézus, én is akarom!”* mondja Chiara, és többé nem fordul vissza ebben az igenben.

Arcán megjelenik az a mosoly, ami mindig is jellemezte, de talán most valahogy még fénylőbben ragyog. A fiatalok figyelemmel, szeretettel veszik körül őt és a családját, szinte mindnyájan ugyanarról számolnak be: *“Az elején az volt az érzésünk, hogy azért megyünk meglátogatni, hogy segítségére legyünk, de hamar rájöttünk, hogy mennyire szükségünk van rá, úgy vonzott minket mint a mágnes.... Minden alkalommal, amikor beléptünk a szobájába, éreztük, hogy ki kell igazítanunk a lelkiünket... anélkül, hogy kiérdemeltük volna, Isten szeretetének csodálatos kalandjában volt részünk. Pedig Chiara nem mondott rendkívüli dolgokat, nem írt részletes naplót, egyszerűen szeretett”*. Szeretett és viszonszerették, egyik fiatalnak ezt mondta: *„Bátornak kell lennünk ahhoz, hogy megszabaduljunk azoktól az ambícióktól és tervektől, melyek lerombolják az élet igazi értelmét, ami nem más, mint hinni Isten szeretetében és kész”*

A kórházban is észrevették ezt a fiatal lányt, aki a szomszédos termekbe is átjárt felvidítani a betegeket, akinek orvosai szerint a szeméből és mosolyából az ragyogott, hogy a halál nem létezik, csak az élet létezik. Édesapja mégis félt, hogy csak akkor mutatja ezt a boldogságot, amikor bent vannak nála, ezért egyszer a kulcslyukon megleste Chiarát, de ugyanazt a derűt látta az arcán, mint mindig. *“Amikor Jézus itt van közöttünk, mi vagyunk a legboldogabb család a földön”* mondta nekik Chiara.

Ez a fény és derű, ami Chiarából áradt sokakat megváltoztatott, a szobája és a szíve kitért az egész világra, mindenkiért és minden programért imádkozott, nem nagyon beszélt a fájdalmairól, inkább arra az emberre volt mindig kíváncsi, aki meglátogatta, karácsonyra kapott pénzt az afrikai gyerekeknek akarta elküldeni, s ebből a tetteből azóta egy alapítvány jött létre és egy afrikai iskola is felépült.

A szenvedések pedig nem hiányoztak, sőt egyre erősödtek, Chiara mégis elutasítja a morfiomot: *“Elveszi a tiszta tudomat, pedig én csak a fájdalmat tudom felajánlani Jézusnak. Csak ez maradt nekem.”* Hitte, hogy Jézus, az egyetlen jegyese vár rá, ezért méltón készült a Vele való találkozásra, azt szerette volna, ha esküvői ruhába temetik el, és egy fiattal a dalokat is kiválasztotta a temetésére. *“Anya, amikor a halottas ágyon öltöztetsz, majd ezt ismételd: Chiara Luce már látja Jézust”*.

Állapota rosszabbra fordult, légzési nehézségei támadtak *“Elindulok?”* kérdezte anyukáját, mire ő: *“Ahhoz, hogy elindulj Isten idejének kell elérkeznie. De légy nyugodt, a bőröndöd készen van, teli szeretet tettekkel”*. *“Gondolod, hogy a nagymama elem jön?”* *“Előbb Mária lesz ott, aki tárt karokkal fog várni.”*, mire Chiara *“Psz, ne folytasd, különben nem lesz meglepetés”*. Utolsó éjszakáján mellette voltak a szülei, a szobáján kívül pedig a genek és a barátai. Utolsó szavai édesanyjához szóltak: *“Anyá! Legyél boldog, mert én az vagyok!”*

Boldog, igen, egyházunk is megerősítette, hogy ez a fiatal lány rátalált az igazi boldogságra.